

drijf overal te boek stond om haar appetijtelijke creaties. En als ze nu ook nog eens voor wat nageslacht zouden zorgen, zou hun moeder zich daarop kunnen concentreren en de rest wellicht eindelijk wat rust gunnen, dacht Celeste cynisch. Ze hield zielsveel van haar moeder hoor, maar het was af en toe zo vermoeiend.

Celine Cécilia - ook wel Cece genoemd - was de jongste van de drieling. Het leek alsof zij geen zorgen kende en leefde van dag tot dag. Een dag geen uitdaging is een dag niet geleefd, was haar motto. Cece was overal voor in. Niet alleen werkgerelateerd stond ze zo in het leven, ook op het gebied van mannen leek niets haar te gek. Cece was bijzonder creatief. Haar passie was schilderen en beeldhouwen en er kwamen menig keer pareltjes tot stand. Alhoewel het vaak genoeg voorkwam dat zij - Celeste - erg veel moeite moest doen om erin te zien wat volgens Cece de bedoeling was. Celeste vroeg zich soms af of tijdens de geboorte Cece niet te lang ergens bekneeld had gezeten en ten gevolge daarvan er stiekem een steekje los zat. Cece had energie voor tien, was zo chaotisch als wat en zag nooit ergens iets kwaads in. Maar je kon altijd op haar rekenen, als je haar tenminste kon bereiken en ze niet met bomen aan het knuffelen was of in de weer met een of ander natuurproject. Zij en Cece waren twee handen op een buik, wat niet zo gek was. Hoewel een drieling, waren zij en Cece eeneiig. Ze hadden hun hart op de tong, totaal geen geduld, maar waren ontzettend gedreven. Ze voelden elkaar naadloos aan. Ze leken echter alle drie qua uiterlijk sprekend op elkaar. Zo hadden ze de blonde haren en grijze ogen van hun moeder. Het was vanwege het leeftijdsverschil maar anders hadden ze net zo goed een vierling kunnen zijn.

'Hallloooooo', hoorde ze haar zus ongeduldig aan de andere kant gillen.

De telefoon gelijk wat verder verwijderend van haar oor antwoorde ze: 'Heej sis, ikke hier.'

'Ja, zover was ik al', hoorde Celeste haar zus lichtelijk sarcastisch zeggen. 'Nou, vertel meid, waar is de brand?'

Gelijk met de deur in huis vallend vroeg ze: 'Heb je wat te doen vanavond? Ma heeft me weer eens voor het blok gezet en iets geregeld met een of andere Terence. Echt, alleen die naam al! Het zou om een mooi project moeten gaan, maar je kent ma. Waarschijnlijk zit ik de hele avond met iemand aan tafel die fantastische ideeën heeft, maar waarbij het toch vooral gaat om de avond gezelliger te laten

eindigen dan dat hij begonnen is. Ik heb er zo geen zin in, ik voel me niet fit en bovendien regent het pijpenstelen. Eer dat ik überhaupt bij het restaurant ben en waarschijnlijk als een verzopen kat aankom, het hele geweldige "project" heb uitgelegd gekregen en dan eindelijk tot het punt mag komen om mijn ideeën en visie te geven, ben ik zo vet chagrijnig dat het sowieso tot niets leidt. Volgens mij moet ik ieder moment ongesteld worden, dus het gaat op voorhand al niets worden, maar dat terzijde. Dus ik dacht dat jij wellicht de "date" van me wilt overnemen', ratelde Celeste verder. 'Houden we het lekker tussen ons en zal ik ma morgen wel bellen dat het allemaal anders is gelopen en er niets uitgekomen is.'

Stilte.

'Hé, ben je er nog?', vroeg Celeste.

'Welk restaurant', hoorde ze haar zus ver weg en vrijwel onverstaanbaar mompelen. Celeste wilde niet weten waar haar zus mee bezig was, dus vroeg ze er ook niet naar. Cece nam nooit een blad voor de mond en ze had al vaak genoeg dingen gehoord die ze zelfs van je eigen zus liever niet meekreeg.

Cece had haar telefoon tussen haar oor en schouder geklemd en stond met een penseel in haar mond en een kleine spatel in de hand geconcentreerd naar het mannelijk naaktmodel voor zich te kijken. Ze was nu een paar weken bezig met een portret van dit lekkertje en ze had het waarschijnlijk allang af kunnen hebben, maar ach, wat wist hij nu van creativiteit en zolang ze hem betaalde om daar goddelijk staan te wezen, vond hij het volgens haar wel best. Ze was sinds half drie vanmiddag bezig en was juist van plan geweest er een eind aan te breien, een glas wijn te nemen en wellicht met - wat was zijn naam ook alweer? - de avond gezellig in te luiden. En toen belde haar zus.

A Caravale, hoorde ze Celeste zeggen. Hm, interessant. Het restaurant genoot niet alleen een fantastische keuken, maar was extravagant en erg in trek bij diegenen die het goed voor elkaar hadden in deze maatschappij. Vooral de "pastel de nata" waren heerlijk; pastetjes van bladerdeeg gevuld met custard, kaneel en vanillesuiker. Ook al betaalde je een godsvermogen voor het dessert dat bij iedere bakkerij op de hoek gewoon te verkrijgen was, het was iedere cent waard. Maar ja, zij was dan ook een echte zoetekauw. Haar plannen direct in haar hoofd aanpassend en bedenkend hoe ze zo snel mogelijk het model de deur uit kon krijgen - morgen was weer een dag - gaf ze haar zus antwoord.

'Oké, hoe laat moet ik er zijn en met wie heb ik die date?'

Celeste kon wel huilen van opluchting - ze moest beslist ongesteld worden - en gaf haar zus het tijdstip en de naam door.

'Oh, en Cece', voegde ze eraan toe, 'Draag in godsnaam iets wat ik ook aan zou trekken voor een semi-zakelijke afspraak en gedraag je, wil je?'

Dit was tegen dovemans oren gezegd, wist Celeste. Cece zou in de meest uitdagende en extravagante outfit de man vanaf de eerste minuut onderdompelen in haar charme, uithoren, kijken wat hij in zijn mars had en vervolgens beslissen of hij het waard was om mee naar huis te nemen. Ze hield haar hart vast. De man zou niet weten wat hem overkwam.